

CAROLINE KEPNES

AMERICAN PSYCHO VOOR DE TWITTERGENERATIE

XANDER

THRILLER

CAROLINE KEPNES

JIJ

Vertaald door Ineke van Bronswijk

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *You*
Oorspronkelijke uitgever: Emily Bestler Books/Atria Books,
onderdeel van Simon & Schuster
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: © Miguel Sobreira/Arcangel Images
Auteursfoto: Kathleen Szmit
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Alloy Entertainment en Caroline Kepnes
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 273 0 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor jou, papa

'First of the day, God willing, see you tomorrow.'

- Harold Samuel Kepnes

29 januari 1947 - 13 november 2012

1

Je komt de boekwinkel binnen en je houdt de deur even vast om te voorkomen dat hij dichtslaat. Je glimlacht, verlegen omdat je zo netjes bent, en je nagels zijn niet gelakt en je sweater met v-hals is beige en ik kan niet zien of je een beha draagt, maar ik denk het niet. Je bent zo puur dat het onzedelijk is en je mompelt je eerste woord tegen mij – ‘hallo’ – terwijl de meeste mensen gewoon doorlopen, maar zo ben jij niet, in je wijde, roze broek, een roze dat is gesponnen van *Charlotte's Web* en waar kom je vandaan?

Je bent klassiek en compact, net zo jong als mijn eigen kleine Natalie Portman zoals ze aan het eind van de film *Closer* is, wanneer ze het heeft gehad met die vervelende Britse kerels en teruggaat naar huis. Jij komt ook thuis, bij mij, eindelijk, op een dinsdag om zes minuten over tien. Elke dag forens ik tussen mijn woning in Bedford-Stuyvesant en deze winkel in de Lower East Side. Elke dag sluit ik de winkel zonder iemand zoals jij gevonden te hebben. En kijk nu eens, vandaag ben jij in mijn wereld geboren. Ik tril en ik zou een lormetazepam slikken, maar die liggen beneden en ik wil geen slaapmiddel slikken. Ik wil niet versuft raken, ik wil alert zijn, zien dat je op je ongelakte nagels bijt en je hoofd naar links draait, nee, bijt maar op die pink, sper je ogen open, naar rechts, nee, de biografieën interesseren je niet, noch de zelfhulpboeken (godzijdank), je gaat pas langzamer lopen als je bij de romans bent.

Ja.

Ik laat je verdwijnen tussen de kasten – fictie F-K – en je bent niet de alledaagse onzekere nimf op zoek naar de Faulkner die je toch niet uitleest of openslaat; Faulkner, die verhardt en verkalkt op je nachtkastje, als boeken tenminste kunnen verkalken; Faulk-

ner, alleen bedoeld om onenightstands ervan te overtuigen dat je het meent als je zweert dat dit normaal gesproken niets voor jou is. Nee, je bent niet zoals die meisjes. Jij encsceneert Faulkner niet en je broek slobbert en je bent te gebronsd voor Stephen King en te ontrendy voor Heidi Julavits en wie, wie ga je kopen? Je niest, luid, en ik stel me voor hoe luid je klaarkomt. ‘Gezondheid!’ roep ik.

Je giechelt en roept terug, geile meid: ‘Jij ook, vriend!’

Vriend. Je flirt en als ik zo’n zak was die instagramt, zou ik het bordje met F-K fotograferen en die shit eruit filteren en er een onderschrift bij zetten:

F..K, ja, ik heb haar gevonden.

Rustig aan, Joe. Meisjes vinden het niet fijn als een jongen ze overdondert, zeg ik tegen mezelf. Gelukkig is er een klant en het valt niet mee om zijn voorspelbare Salinger te scannen – maar goed, dat is altijd lastig. Deze man is, zeg, zesendertig en nu pas leest hij *Franny en Zooey*? En even serieus. Hij leest dat boek niet. Het is alleen een dekmantel voor de Dan Browns op de bodem van zijn mandje. Als je in een boekwinkel werkt, leer je dat de meeste mensen op deze wereld zich schamen voor wie ze zijn. Ik pak de Dan Brown het eerst in, alsof het kinderporno is, en zeg tegen hem dat *Franny en Zooey* erg goed is en hij knikt en jij staat nog steeds bij F-K want tussen de boeken door kan ik je beige sweater zien, net. Als je je arm nog verder strekt, kan ik je buik zien. Maar dat doe je niet. Je pakt een boek en gaat zitten tussen de stellingen en misschien blijf je wel de hele nacht. Misschien speel je die film met Natalie Portman na, *Where the Heart Is*, losjes gebaseerd op het boek van Billie Letts – niet onaardig voor dat soort sentimentele flauwekul – en vind ik je midden in de nacht. Alleen ben jij niet zwanger en ik ben niet de braverik uit het boek. Dan buig ik me voorover en zeg: ‘Neem me niet kwalijk, dame, maar we zijn gesloten.’ En jij tilt dan je hoofd op en glimlacht. ‘Ik ben niet gesloten.’ Een ademhaling. ‘Ik sta wijd open. Vriend.’

‘Hé.’ Salinger-Brown is pissig. Is hij er nog steeds? Hij is er nog steeds. ‘Ik wil graag een bonnetje.’

‘Sorry, natuurlijk.’

Hij grist de bon uit mijn hand. Hij haat mij niet. Hij haat zichzelf. Als mensen met hun zelfverachting om konden gaan, zou ik veel klantvriendelijker zijn.

‘Doe even normaal, knul. Je werkt in een boekwinkel. Je maakt de boeken niet. Je schrijft de boeken niet en als je ook maar een klein beetje goed was in het lezen van boeken, zou je waarschijnlijk niet in een boekwinkel werken. Dus sta mij nou niet zo neerbuigend aan te kijken en wens me een prettige dag.’

Deze man kan letterlijk alles tegen me zeggen en toch blijft hij de lul die zich schaamt voor Dan Brown. Nu kom jij kijken, met je intieme Portman-glimlach, want je hebt het gehoord. Ik kijk naar je. Jij kijkt naar hem en hij kijkt nog steeds afwachtend naar mij.

‘Ik wens u een prettige dag, meneer,’ zeg ik en hij weet dat ik het niet meen, hij vindt het vreselijk dat hij naar clichés van een onbekende hengelt. Als hij weg is, roep ik nog een keer, omdat ik weet dat je luistert: ‘Veel plezier met Dan Brown, lull!’

Je komt lachend naar me toe, en gelukkig is het ochtend, en ’s ochtends is het stil in de winkel dus worden we niet gestoord. Je zet je mandje met boeken op de toonbank en grapt: ‘Ga je mij ook neerbuigend aankijken?’

‘Wat een zak, vind je niet?’

‘Ach, gewoon met het verkeerde been uit bed gestapt.’

Je bent een schat. Je ziet het beste in mensen. Je vult me aan.

‘Weet je,’ zeg ik en ik zou mijn mond moeten houden en dat wil ik ook maar ik wil zo graag met je praten, ‘voor kerels zoals hij had Blockbuster niet failliet moeten gaan.’

Je kijkt me aan. Je bent nieuwsgierig en ik wil meer van je weten, maar dat kan ik niet vragen dus blijf ik praten.

‘Iedereen heeft goede voornemens, twee kilo afvallen, vijf boeken lezen, naar een museum gaan, klassieke muziek kopen en ernaar luisteren en ervan genieten. Maar wat mensen echt willen is donuts eten, tijdschriften lezen en popmuziek kopen. En boeken? Rot op met die boeken. Koop een e-reader. Weet je waarom e-readers zo populair zijn?’

Je lacht en schudt je hoofd en je luistert nog steeds naar me terwijl andere mensen verveeld hun telefoon zouden pakken. En je bent mooi en vraagt: 'Nou?'

'Ik zal het je uitleggen. Dankzij internet hebben we porno in huis gekregen...'

Ik heb net 'porno' gezegd, sukkel die ik ben, maar je luistert nog steeds, wat lief.

'Je hoeft er niet meer de deur voor uit. Je hoeft geen oogcontact meer te maken met de man in de winkel die nu weet dat jij een kick krijgt van meisjes die billenkoek krijgen. Oogcontact houdt ons beschaafd.'

Je ogen zijn amandelen en ik ga verder. 'Eerlijk.'

Je draagt geen trouwring en ik ga verder. 'Menselijk.'

Je bent geduldig en ik moet mijn mond houden maar dat kan ik niet. 'En e-readers, die krenge nemen de integriteit van het lezen weg, vergelijkbaar met wat internet met porno heeft gedaan. Het evenwicht is zoek. Je kunt Dan Brown in het openbaar lezen en het tegelijk verborgen houden. Het is het einde van de beschaving. Maar...'

'Er is altijd een maar,' zeg jij en ik durf te wedden dat je uit een groot gezin komt, met allemaal gezonde, liefhebbende mensen die vaak knuffelen en liedjes zingen bij een kampvuur.

'Maar nu er geen winkels meer zijn waar je films of platen kunt kopen, zijn boeken onze redding. Er zijn geen videotheken meer en er zijn geen nerds meer die in videotheken werken en Tarantino citeren en ruziemaken over Dario Argentino en neerkijken op mensen die films met Meg Ryan huren. Die handeling, de interactie tussen koper en verkoper, is de belangrijkste vorm van wederkerigheid die we kennen. En je kunt wederkerigheid niet zomaar wissen en dan verwachten dat het geen consequenties heeft.'

Ik weet niet of je begrijpt wat ik bedoel maar je zegt niet dat ik mijn mond moet houden en je knikt. 'Hmm.'

'De platenwinkel was de grote gelijkmaker. Nerds kregen er macht door – "Luister jij écht naar Taylor Swift?" – terwijl al die nerds zich aftrokken bij Taylor Swift als ze thuis waren.'

Zeg nou niet steeds Taylor Swift. Lach je om me of lach je me uit?

‘Nou ja,’ zeg ik en ik hou mijn mond als jij dat wil.

‘Nou ja,’ zeg jij, dus dat wil je.

‘Spullen kopen is een van de weinige eerlijke dingen die we nog doen, daar gaat het om. Die vent van daarnet kwam niet om Dan Brown óf Salinger te kopen. Die vent kwam hier om te biechten.’

‘Ben jij soms priester?’

‘Nee. Ik ben een kerk.’

‘Amen.’

Jij kijkt naar je mandje en ik klink als een geschifte loner en ik kijk in je mandje. Je telefoon. Jij ziet het niet, maar ik wel. Hij is gebarsten. Hij zit in een geel hoesje. Dat betekent dat je alleen voor jezelf zorgt als het echt niet anders kan. Je slikt vast zink op de derde dag van een verkoudheid. Ik pak je telefoon en probeer een grapje te maken.

‘Heb je deze van die vent gestolen?’

Je pakt hem van me aan en krijgt een kleur. ‘Ik en deze telefoon...’ zeg je. ‘Ik ben een slechte mama.’

Mama. Dirty mind. Ik wist het.

‘Ach.’

Je glimlacht en je draagt zeker geen beha. Je haalt de boeken uit het mandje en dat zet je op de vloer en je kijkt naar me alsof er geen schijn van kans is dat ik ooit kritiek op je zou kunnen hebben. Je tepels zijn hard. Je bedekt ze niet. Je ziet het zakje dropstaven naast de kassa. Je wijst, gretig. ‘Mag ik?’

‘Ja,’ zeg ik, en ik voer je nu al. Ik pak je eerste boek, *Impossible Vacation* van Spalding Gray. ‘Grappig,’ zeg ik. ‘De meeste mensen kopen zijn monologen. Dit is een erg goed boek, maar het is geen boek dat mensen kopen, zeker geen jonge vrouwen die niet met zelfmoordplannen rondlopen, gezien het lot van de auteur.’

‘Tja, soms zoek je het donker op.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat is waar.’

Als we tieners waren, zou ik je kunnen kussen. Maar ik sta op een verhoging achter een toonbank met een naamplaatje op mijn

borst en we zijn te oud om jong te zijn. Wat je 's avonds kunt maken gaat 's ochtends niet, en licht schijnt naar binnen door de ramen. Hoort het in boekwinkels niet donker te zijn?

Ik neem me voor om tegen meneer Mooney te zeggen dat hij luxaflex moet kopen. Gordijnen. Wat dan ook.

Ik pak je tweede boek, *Wanhopige personages* van een van mijn lievelingsschrijvers, Paula Fox. Dat is een goed teken, maar misschien koop je het omdat je op een of ander stom blog hebt gelezen dat ze Courtney Loves biologische grootmoeder is. Ik kan er niet zeker van zijn dat je Paula Fox koopt omdat Jonathan Franzen haar de grootste schrijfster van haar generatie heeft genoemd.

Je pakt je portemonnee. 'Ze is geweldig, vind je niet? Jammer dat ze niet bekender is, terwijl Franzen lyrisch over haar is.'

Gelukkig. Ik glimlach. *'The Western Coast.'*

Je kijkt weg. 'Zo ver ben ik nog niet.' Ik kijk naar je en je steekt je handen omhoog, je geeft je over. 'Niet schieten.' Je giechelt en ik wou dat je tepels nog steeds hard waren. 'Op een dag ga ik *The Western Coast* lezen en *Wanhopige personages* heb ik al wel tien keer gelezen. Deze is voor een vriend.'

'Aha,' zeg ik en de alarmbel gaat af. Voor een vriend.

'Waarschijnlijk is het zonde van mijn geld. Hij leest het toch niet. Maar er is tenminste weer een boek van haar verkocht.'

'Zeker.' Misschien is hij je broer of je vader of een homoseksuele buurman, maar ik weet dat hij een vriend is en ik mishandel de kassa.

'Dat is dan eenendertig dollar en vijftig cent.'

'Jeetje. Dus dáárom wil iedereen een e-reader,' zeg je terwijl je je biggetjesroze Zuckerman-portefeuille openklapt en mij je creditcard geeft, al zit er genoeg geld in om contant te kunnen betalen. Jij wil dat ik weet hoe je heet en ik ben niet achterlijk en haal je kaart door de lezer en de stilte tussen ons wordt steeds luider en waarom heb ik vandaag geen muziek opgezet en ik weet niet wat ik zeggen moet.

'Alsjeblieft.' Ik geef haar het bonnetje.

'Bedankt,' mompelt je. 'Dit is een fijne winkel.'

Je zet je handtekening en je heet Guinevere Beck. Je naam is een gedicht en je ouders zijn waarschijnlijk pestkoppen, zoals de meeste ouders. Guinevere. Hoe verzin je het?

‘Bedankt, Guinevere.’

‘Iedereen noemt me Beck. Guinevere is een beetje lang en lachwekkend, vind je niet?’

‘Nou, Beck, in het echt zie je er anders uit. *De Arendsvlieger* is trouwens ook erg goed.’

Je pakt je tasje met boeken aan en verbreekt het oogcontact niet omdat je wil dat jij ziet dat ik jou zie. ‘Zeg dat wel, Goldberg.’

‘Iedereen noemt me Joe. Goldberg is een beetje lang en lachwekkend, vind je niet?’

We lachen en jij wilde net zo graag weten hoe ik heet als ik wilde weten hoe jij heet, anders had je mijn naamplaatje niet gelezen. ‘Weet je zeker dat je *The Western Coast* niet wilt hebben, nu je toch hier bent?’

‘Je zult me wel voor gek verklaren, maar dat boek bewaar ik. Het staat op mijn lijstje voor in het verzorgingstehuis.’

‘Je *bucket list*, bedoel je.’

‘O nee, dat is iets heel anders. Een lijst voor in het verzorgingstehuis is een lijst met dingen die je in een verzorgingstehuis wil lezen of zien. Een bucket list is meer... ga naar Nigeria, spring uit een vliegtuig. Op dat lijstje van mij staat: lees *The Western Coast* en kijk naar *Pulp Fiction* en luister naar het nieuwste album van Daft Punk.’

‘Ik kan me jou niet in een verzorgingstehuis voorstellen.’

Je bloost. Je bent *Charlotte's Web* en ik zou van je kunnen houden. ‘Ga je me geen prettige dag wensen?’

‘Ik wens je een prettige dag, Beck.’

Je glimlacht. ‘Dank je, Joe.’

Je bent niet binnengekomen omdat je boeken wilde kopen, Beck. Je had mijn naam niet hoeven zeggen. Je hoefde niet te glimlachen of te luisteren of me voor de gek te houden. Maar dat heb je wel gedaan. Je handtekening staat op de bon. Dit was geen contante betaling en je hebt niet gepind. Dit was echt. Ik druk mijn duim

op de natte inkt van je handtekening en de inkt van Guinevere
Beck vlekt mijn huid.

2

Ik leerde e.e. cummings kennen zoals de meeste gevoelige, intelligente mannen van mijn leeftijd e.e. cummings leren kennen: via een van de meest romantische scènes uit een van de meest romantische films aller tijden, *Hannah and Her Sisters*, waarin een intelligente, ontwikkelde, getrouwde New Yorker (Michael Caine) verliefd wordt op zijn schoonzus (Barbara Hershey). Hij moet voorzichtig zijn. Hij kan haar niet zomaar versieren. Hij staat op wacht bij haar appartement en ensceneert een ‘toevallige’ ontmoeting. Briljant, romantisch. Liefde vergt inzet. Ze is verbaasd dat ze hem tegenkomt en neemt hem mee naar de Pageant Bookstore – hier tekent zich een thema af – waar hij een dichtbundel van e.e. cummings voor haar koopt en haar het gedicht op bladzijde 112 aanbeveelt.

Ze zit alleen op bed en leest het gedicht, terwijl hij intussen, ook alleen, in zijn badkamer staat en aan haar denkt terwijl wij haar het gedicht horen voorlezen. Dat gedicht, Beck. Het is zo ongelooflijk prachtig. Het heeft me op dit soort aantrekkingskracht voorbereid. Voor jou word ik wakker. Elke dag bestudeer ik je en voel ik me sterker met het gedicht verbonden. Jij geeft me een doel in het leven. Ik kijk graag naar je, lief. Je slaat je kleine handen aan jezelf als je ervoor in de stemming bent, en dat is vaak, en het doet me denken aan een andere grap uit *Hannah*, als Mia Farrow Woody Allen plaagt dat hij zichzelf kapot heeft gemaakt door excessief te masturberen. Bij jou gebeurt dat niet, hoop ik.

Het probleem met de samenleving is dat de gemiddelde mens, als ze het wisten van ons – jij die, alleen, drie keer per nacht klaarkomt, en ik die jou, vanaf de overkant van de straat, alleen, ziet klaarkomen – mij de schlemiel zouden noemen. Het is geen ge-

heim dat de meeste mensen achterlijke idioten zijn. De meeste mensen houden van goedkope detectives en de meeste mensen hebben nooit van Paula Fox of *Hannah* gehoord, dus kom op, Beck, al die mensen kunnen de boom in.

Bovendien bevat het me dat je goed voor jezelf zorgt, in plaats van je huis en je poesje open te stellen voor een hele reeks domme kerels. Jij moet niets hebben van die ordinaire *hook-up*-cultuur. Jij hebt normen en waarden en je bént Guinevere, een liefdesverhaal dat op de ware wacht, en ik durf te wedden dat De Ware bij jou hoofdletters heeft als je van hem droomt. Van mij. Iedereen wil altijd alles nú maar jij kunt wachten met

Zulke kleine handen.

Je naam was een prachtig uitgangspunt. Gelukkig voor ons zijn er niet veel Guinevere Becks op deze wereld, alleen deze ene. Om te beginnen moest ik zien te achterhalen waar je woont en het internet is ontworpen met liefde in het achterhoofd. Ik ben zo veel over je aan de weet gekomen, Beck, door je Twitter-profiel:

Guinevere Beck

@TheUnRealBeck

‘Ik heb nog nooit een onuitgesproken gedachte gehad. Ik schrijf verhalen. Ik lees verhalen. Ik praat met vreemden. Nantucket is waar ik vandaan kom maar New York is waar ik wil zijn.’

Je onthullende profielen op diverse sites die je blogs publiceren (tenzij je die essays wilt noemen), en je nauwelijks verholen dagboekfragmenten (tenzij je die korte verhalen wilt noemen), en de gedichten die je af en toe schrijft hebben je kleur gegeven. Je bent schrijfster, geboren en getogen op Nantucket, en je grapt over eilandinteelt (maar jij komt niet uit inteelt voort), en zeilen (je bent als de dood voor boten), en alcoholisme (je vader heeft zich doodgezopen en daar schrijf je veel over). Je familie is even hecht als ongebonden. Je vindt het leven hier verwarrend, in de stad waar niemand iemand kent, zelfs al heb je vier jaar kunnen oefenen terwijl je aan Brown studeerde. Je bent van de wachtlijst geplukt en je blijft ervan overtuigd dat dat een vergissing was. Je bent dol op polenta en fruit- en notenrepen. Je neemt geen foto’s van eten

of concerten maar je instagramt wel (alleen oude dingen, foto's van je overleden vader, foto's van stranddagen die je je onmogelijk kunt herinneren). Je hebt een broer Clyde. Je ouders waren echt pestkoppen met die namen. Je hebt een zus Anya (erge pestkoppen, maar anders dan ik dacht). Voor zover ik kan nagaan, is je ouderlijk huis al eeuwen in de familie. Je bent een afstammeling van boeren en je zegt graag dat je wieg op Nantucket stond maar dat je er niet thuishoort. Je dekt je altijd in, je bent net een waar-schuwing op een pakje sigaretten.

Anya houdt van het eiland en zal er nooit weggaan. Ze is de jongste, die genoeg heeft aan strandwandelingen en de duidelijke scheiding tussen de zomer en de troosteloosheid van het laagseizoen. Je vader was een psychische klap voor haar. Je schrijft over haar in je verhalen en verandert haar in een jonge jongen of een bejaarde, blinde vrouw of, één keer, in een verdwaalde eekhoorn. Je benijdt haar. Hoe komt het dat zij de last van de ambitie niet hoeft te dragen? Je hebt medelijden met haar. Hoe komt het dat ze geen ambitie heeft?

Clyde is de oudste, hij runt het taxibedrijf van de familie op het eiland. Hij is getrouwd, heeft twee kinderen en zal nooit buiten de lijntjes kleuren. Dat zie je aan zijn foto in de plaatselijke krant: een vrijwillige brandweerman, verweerde huid, de gemiddelde Amerikaan. Je vader heeft een reputatie als iedere kleinsteedse zuiplap, voelt zich niet te goed voor openbare dronkenschap, zit weleens lallend achter het stuur en daar heeft je broer op gereageerd door het tegenovergestelde te zijn: nuchter, heel erg nuchter. Als jij het eerste kind was geweest, zou het runnen van het familiebedrijf misschien een mogelijkheid zijn geweest. Maar je was een klassiek middelste kind en je deed het goed op school en je hele leven ben je 'de hoop' genoemd, degene die het zou maken.

Het internet is een prachtig iets en een uur nadat we elkaar die dag hebben ontmoet verstuurt je een tweet:

Ik ruik cheeseburgers. #DeCornerBistroMaaktMeDik

En ik moet eerlijk bekennen dat ik me echt even zorgen maakte. Misschien was ik niet bijzonder. Je noemt me niet eens, ons ge-

sprek. 'Ik praat met vreemden' is ook een regeltje in je Twitter-profiel. Ik praat met vreemden. Wat is dit, Beck? Kinderen mogen niet met vreemden praten maar jij bent volwassen. Of betekent ons gesprek niets voor je? Ben ik gewoon 'een' vreemde? Is je Twitterprofiel jouw subtiële manier om de wereld duidelijk te maken dat je een aandachtsjunk bent die geen eisen stelt en bereid is om te luisteren naar iedere schlemiel die hallo zegt? Betekende ik dan niets voor je? Je noemt die jongen uit de boekwinkel niet eens? Shit, dacht ik, misschien heb ik me vergist. Misschien was er geen klik. Maar toen begon ik je te verkennen en je schrijft niet over de dingen die er echt toe doen. Je wil mij niet delen met je volgers. Je internetleven is een variétévoorstelling, dus als het feit dat je me geen rol hebt laten spelen in je stand-upact iets betekent, dan is het dat je me begeert. Misschien zelfs heviger dan ik besepte, want op dit moment gaat je hand weer omlaag naar je kutje.

Het volgende dat ik van internet plukte was je adres. Bank Street 51. Dat kan toch niet waar zijn? Dit is geen levendig huizenblok in *midtown* waar dolzinnige werkbijen in en uit gonzen van en naar kantoor. Dit is chic, slaperig, belachelijk veilig en duur vastgoed in de West Village. In die straat van jou kan ik niet gewoon een beetje rondhangen, ik moet me aanpassen aan al die kakkers. Ik ga naar de tweedehandswinkel. Ik koop een pak (zakenman en/of chauffeur en/of gigolo), een overall en een soort gereedschapsriem (klusjesman met pauze), en een achterlijk trainingspak (kloothommel werkt aan zijn conditie). Voor mijn eerste bezoek draag ik het pak en ik vind het hier geweldig, Beck. Dit is het typische Old New York en ik verwacht dat Edith Wharton en Truman Capote hier hand in hand de straat oversteken, ieder met een papieren beker-tje met Griekse koffie in de hand, nog net zo elegant als toen ze op het toppunt van hun roem waren, alsof ze op sterk water zijn gezet. In dit huizenblok wonen rijkeluisdochters en Sid Vicious is hier lang geleden doodgegaan, toen de rijkeluisdochters nog in de maak waren, toen Manhattan nog cool was. Ik sta aan de overkant van de straat en je ramen staan open (geen gordijnen) en ik zie dat je instanthavermout in een plastic kom schenkt. Je bent geen prin-

ses. Je tweets bevestigen dat je een of andere vastgoedloterij hebt gewonnen:

Eh, wil niet klinken zoals @AnnaKendrick47, maar ik hou van jullie, fantastische nerds van @BrownBiasednyc, en ik wil het liefst meteen naar Bank St. verhuizen

Ik ga op het stoepje zitten en googel. De Brownstone Biased Lottery is een essaywedstrijd voor studenten aan Brown University in New York die een master willen doen en een woning nodig hebben. Het appartement is al jaren 'in de Brown-familie' (wat dat ook moge betekenen). Jij doet een master creatief schrijven, dus het is geen wonder dat je een loterij hebt gewonnen die in werkelijkheid een essaywedstrijd is. En Anna Kendrick is een actrice uit de film *Pitch Perfect*, die gaat over meisjes die meedoen aan a-capellawedstrijden. Je ziet jezelf in dat meisje, wat nergens op slaat. Ik heb die film gezien. Dat meisje zou nooit leven zoals jij.

Mensen lopen langs jouw bel-etage, net iets boven straatniveau, en ze blijven niet staan staren ook al ben je duidelijk te zien. De twee ramen staan wijd open en je mag van geluk spreken dat het geen drukke straat is. Daar komt je illusoire gevoel van privacy waarschijnlijk vandaan. De volgende avond kom ik terug (hetzelfde pak, niets aan te doen) en jij loopt náákt voor de openstaande ramen langs. Naakt! Ik hang weer zo'n beetje rond op het stoepje aan de overkant en je ziet me niet en niemand ziet jou óf mij en is iedereen hier soms stekeblind?

Dagen verstrijken en ik begin me zorgen te maken. Je paradeert te veel en het is niet veilig en er is maar één gek voor nodig om je te zien, naar binnen te klimmen en je te grijpen. Een paar dagen later draag ik mijn timmermansoverall en fantaseer dat ik tralies voor je raam maak om de etalage die jij je huis noemt te beschermen. Volgens mij is dit een veilige buurt, dat is het ook, maar de stilte hier heeft iets dodelijks. Ik zou waarschijnlijk midden op straat een oude man kunnen wurgen en er zou niemand naar buiten komen om me te weerhouden.

Ik kom terug in mijn pak (zo veel beter dan die overall) en ik draag een pet van de Yankees die ik in een andere tweedehands-

winkel heb gevonden (ik ben dié kloothommel!) om er toch een beetje anders uit te zien, mocht jij me in de gaten krijgen, wat niet zo is. Een man die in jouw pand woont loopt het trapje (niet meer dan drie treden) naar de voordeur op (die zit niet op slot!) en die deur zit vlak naast jouw woning. Als hij wilde (en wie wil dat nou niet?) kon hij zich over de leuning buigen en met zijn knokkels op je hor roffelen en je naam roepen.

Ik kom overdag en 's nachts, en altijd als ik er ben staan je ramen open. Het is net alsof je nooit naar het journaal of een horrorfilm kijkt en ik zit op de zandstenen treden aan de overkant van jouw smalle, schone straat en doe alsof ik *Poor George* van Paula Fox lees of mijn zakenpartner sms (ha!) of een vriend bel die te laat is zodat ik luid kan roepen dat ik best nog twintig minuten wil blijven wachten. (Dat doe ik voor de buurman, die zich misschien ergens schuilhoudt omdat hij de man op de stoep niet vertrouwt; ik heb heel veel films gezien.) Dankzij jouw opendeurenbeleid mag ik binnen in jouw wereld. Ik ruik je caloriearme magnetronmaaltijd als de wind de goede kant op staat en ik hoor Vampire Weekend en als ik doe alsof ik gaap en mijn hoofd optil, zie ik je lummelen, gapen, ademen. Ben je altijd zo geweest? Ik vraag me af of je ook zo was toen je nog niet in de stad woonde, een beetje rondparaderen alsof je wil dat je burens weten hoe je er naakt uitziet, halfnaakt, dat je verslaafd bent aan magnetronmaaltijden en luidkeels masturbeert. Hopelijk niet, hopelijk zit er een logica achter die je me uit zal leggen als de tijd gekomen is. En jij met je computer, alsof je je denkbeeldige publiek eraan wilt herinneren dat je schrijfster bent terwijl we (ik) weten wat je werkelijk bent: een performer, een exhibitionist.

En ik moet de hele tijd waakzaam zijn. De ene dag heb ik rommelig haar, de andere kam ik het glad naar achteren. Ik moet onopgemerkt blijven voor de mensen die mensen niet opmerken. Nogmaals, als de gemiddelde persoon zou horen over een veelvuldig naakt meisje dat voor een open raam rondhuppelt en een smoorverliefde kerel die aan de overkant naar haar zit te kijken, discreet, zouden de meeste mensen zeggen dat ik gestoord ben.

Maar jij bent gestoord. Je wordt alleen geen gek genoemd omdat al die mensen nieuwsgierig zijn naar je poesje, terwijl jouw burens walgen van mijn persoon. Ik woon op de vijfde verdieping van een pand zonder lift in Bedford-Stuyvesant. Ik heb niet kromgelegen voor een universitaire bullshittitel. Ik krijg zwart betaald en ik heb een tv met een antenne. Deze mensen willen mijn pik niet zien, laat staan aanraken. Jouw poesje, daarentegen, is als goud.

Ik drink koffie op het stoepje aan de overkant en pak mijn opgerolde *Wall Street Journal* en haal adem en kijk naar jou. Het trainingspak draag ik nooit, want voor jou wil ik er netjes uitzien, Beck. Twee weken verstrijken en een gezette dame komt uit haar woning naar buiten. Ik ga staan, betrapt, maar wel een gentleman.

‘Hallo, mevrouw,’ zeg ik, en ik bied haar mijn hulp aan.

Die aanvaardt ze. ‘Het zou tijd worden dat jongemannen zich leren gedragen,’ raspt ze.

‘Ik ben het volkomen met u eens,’ zeg ik en de chauffeur van haar auto houdt het portier open. Hij knikt naar me, *brothers*. Ik wil dit altijd wel doen en ga weer zitten.

Zijn mensen hierom zo verzot op reality-tv? Jouw wereld is een wonder voor me, zien waar je zit (in kantoenen slippers waar je bij Victoria’s Secret online een grootverpakking van hebt besteld; ik zag je laatst het pakket openmaken) en waar je niet slaapt (je zit op die bank en leest rommel op internet). Je hebt me aan het denken gezet; misschien ben je wel op zoek naar die leuke jongen uit de boekwinkel, misschien. Dit is waar je schrijft, je zit kaarsrecht met je haar in een knot en je typt pijlsnel totdat je niet meer kunt en dan pak je dat limoengroene kussen, hetzelfde kussen waar je je hoofd tegenaan legt als je een dutje doet, en je bestijgt dat ding als een dier. Verlossing. Dit is waar je slaapt, eindelijk.

Verder is je appartement piepklein. Je had gelijk toen je tweette:

Ik woon in een schoenendoos. Geeft niks want ik verpats mijn geld niet aan Manolo’s. @BrownBiasednyc #Rebel

Mijn beker van #BrownUniversity is groter dan mijn appartement. @BrownBiasednyc #vastgoed #NYC

Er is geen keuken, alleen een hoekje waar keukenspullen bij el-

kaar staan alsof ze in de uitverkoop zijn. Maar er schuilt wel waarheid in je tweet. Je haat het hier. Je bent opgegroeid in een huis met een voortuin en een achtertuin. Je houdt van ruimte. Daarom laat je de ramen openstaan. Je kunt niet met jezelf alleen zijn. En als je de wereld buitensluit, zou je dat zijn.

Je burens komen en gaan – auto's met chauffeur halen hen op bij hun enorme huizen en zetten hen aan het eind van de dag weer af – terwijl jij wegrot in een ruimte die is bedoeld voor de dienstmeid of een golden retriever met een verstuipte poot. Maar ik kan het je niet kwalijk nemen dat je blijft. Jij en ik houden allebei van de West Village en als ik hier kon gaan wonen, zou ik dat ook doen, zelfs al zou ik er langzaam gek worden van claustrofobie. Jij hebt de juiste keuze gemaakt, Beck. Je moeder zat fout:

Mijn moeder zegt dat een 'dame' niet in een schoenendoos zou moeten wonen. @BrownBiasednyc #mamlogica #geendame

Je twittert vaker dan je schrijft. Misschien dat je daarom je master aan de New School doet en niet aan Columbia. Columbia heeft je afgewezen:

Afwijzing kan het beste in een papieren envelop worden gepresenteerd, want dan kun je die shit tenminste verscheuren of verbranden. #nietnaarColumbia #hetlevengaardoor

En je had gelijk. Het leven ging door. Hoewel de New School minder prestigieus is, zijn de docenten en studenten wel op je gesteld. Veel werkgroepen kun je online volgen. Veel van de studie kan via internet, nog een schop tegen het steeds irrelevantere elitaire instituut dat 'universiteit' wordt genoemd. Je schrijft heel aardig, en als je iets minder vaak zou twitteren en masturberen... Maar eerlijk waar, Beck, als ik in jouw huid zou zitten, zou ik nooit kleren dragen.

Je vindt het leuk om dingen namen te geven en ik vraag me af hoe je mij zal noemen. Je doet een wedstrijdje op Twitter voor de naam van je appartement:

Ideetje #Dooskleinerdanmijndoos

Of #PitchPerfectKijkdoos

Of #Yogamatkastjeverwardmetappartement

*Of #Plaatswaarjeweithetraamkijktendejongenuitdeboekwinkelnaar-
jezietkijkenenjeglimlachtenzwaaiten*

Een taxichauffeur toetert omdat een fris geschoren klootzak die uit een nooit gepubliceerd kladje van Bret Easton Ellis is gekropen zonder uit te kijken de straat oversteekt. Hij zegt sorry maar meent het niet en hij strijkt met zijn hand door zijn blonde haar.

Hij heeft te veel haar.

En hij loopt het trapje op alsof het van hem is, alsof het voor hem is gemaakt en de deur gaat al open voordat hij zijn hand eraan kan uitsteken en dat ben jij, jij doet open en daar ben je, je neemt hem mee naar binnen en kust hem voordat de deur langzaam weer dichtvalt en nu gaan je handen

Zulke kleine handen

door zijn haar en ik kan jullie allebei niet meer zien totdat jullie in de woonkamer zijn, waar hij op de bank gaat zitten en jij je topje uitdoet en boven op hem klimt en kronkelt als een stripper, en dit is helemaal fout, Beck. Hij rukt je katoenen slipje omlaag en hij slaat met zijn vlakke hand op je billen en je gilt en ik steek de straat over en leun tegen je voordeur omdat ik het moet horen.

‘Sorry, pappie! Sorry!’

‘Zeg het nog een keer, klein meisje.’

‘Het spijt me, pappie.’

‘Je bent een stout meisje.’

‘Ik ben een stout meisje.’

‘Je wil billenkoek, hè?’

‘Ja, pappie, geef me billenkoek.’

Hij steekt hem in je mond. Hij blaft tegen je. Hij slaat je. Nu en dan loopt Truman Capote langs en kijkt, reageert, kijkt dan weg. Niemand wil dit melden bij de politie want niemand wil toegeven dat hij kijkt. Dit is Bank Street, niet zomaar een straat. En nu neuk je hem en ik ga terug naar mijn kant van de straat waar ik zie dat hij niet met jou vrijt. Je grijpt zijn haar beet – te veel haar – alsof het jou en je verhalen kan redden. Je verdient beter en het kan niet lekker zijn, zoals hij je vastgrijpt, met grote, slappe handen die nog nooit hebben gewerkt, zoals hij je op je billen slaat als hij klaar is.

Je maakt je los en gaat tegen hem aan liggen en hij duwt je weg en je laat hem roken in je kamer en hij tikt de as in je Brown-beker – groter dan je appartement – en jij kijkt om je heen terwijl hij rookt en sms't en je wegduwt als je tegen hem aan wilt liggen. Je kijkt verdrietig en natuurlijk kijk je verdrietig. Hij is niet jouw pagina honderdwaalf. Dat ben ik. Hoe ik dat zo zeker weet? Drie maanden geleden, voordat je mij leerde kennen, schreef je deze tweet:

Kunnen we allemaal eerlijk zijn en toegeven dat we #eecummings kennen van #Hannahandhersisters? Oké pff. #geenbsmeer #geenpretentiesmeer

Zie je dat je al tegen me praatte voordat je me kende? Als hij weggaat, heeft hij niet *Wanhopige personages* van Paula Fox in zijn hand. Hij is een blonde vrouwenhater die voldaan grijnst en het haar uit zijn ogen blaast. Hij heeft je daarnet gebruikt en hij is niet je 'vriend' en ik moet weg. Jij moet onder de douche.